

brániti, aby výsledek jeho výroku, vybízejícího k činům nezákonným nebo nemravným, nenastal, jest pro skutkovou podstatu §u 305 tr. zák. nerozhodno již z toho důvodu, že trestní norma tato, jak shora uvedeno, k výsledku vybízení nehledí. Ježto výrokem svým stěžovatel vybízel k činům nezákonným, k násilnému vynucení požadavků dělnictvem a vybízení stalo se, jak rozsudek zjišťuje, veřejně a před více lidmi, ježto konečně co do subjektivní stránky nelze ani o tom pochybovati, že by si stěžovatel nebyl toho vědom, že výrok, jehož užil, jest způsobilým, aby otrásl právním i mravním nazíráním jiných, jest skutková podstata §u 305 tr. zák. jak v objektivním tak i subjektivním směru splněna a stěžovatel právem pro tento trestný čin byl odsouzen.

Odvolání státního zastupitelství domáhá se zvýšení trestu, obžalovanému uloženého, a uplatňuje, že nebylo tu důvodu pro použití mimořádného práva zmírňovacího dle §u 266 tr. zák. Odvolání jest sice dáti za pravdu potud, že výrok, obžalovanému za vinu kladený, pronesen byl k shluknuvším se demonstrantům a že tedy pronesen byl za nebezpečných okolností (§ 263 c) tr. zák.), naproti tomu nelze souhlasiti s názorem, že odpadá polehčující okolnost rozčilení; zákon pokládá v §u 264 lit. e) tr. zák. za polehčující okolnost »prudké hnutí mysli«, nerozeznáváje, zda se pachatel přivedl do rozčilení vlastním působením či zda rozčilení nastalo působením okolností ležících mimo osobnost pachatelovu. Přes to však, že nalézací soud nepřihlížel k shora uvedené přitěžující okolnosti, jest také zrušovací soud názoru, že bylo vzhledem k převaze polehčujících okolností právem použito mimořádného práva zmírňovacího a že trest nalézacím soudem vyslovený odpovídá povaze činu a zavinění obžalovaného; bylo proto odvolání státního zastupitelství do výroku o trestu jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 1213.

Ideální souběh přestupku dle §u 339 tr. zák. s přestupkem dle §u 335 tr. zák. jest vyloučen.

(Rozh. ze dne 12. května 1923, Kr I 234/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 3. ledna 1922, pokud jím byla obžalovaná sprostěna dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin dle §u 335 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, uplatňující důvody zmatečnosti §u 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., vrcholí v tom, že zjištěným činem obžalované jest splněna skutková podstata jak přečinu dle §u 355 tr. zák., tak i přestupku §u 339 tr. zák., že tedy soud nalézací, vzav skutkový děj, obžalobou tvrzený, prokázaným, podřadil jej neprávem jen ustanovení §u 339 tr. zák., kdežto zároveň sprostil obžalovanou z obžaloby pro přečin §u 335 tr. zák. Ku řešení otázky, zda je činem obžalované naplněna skutková podstata přečinu §u 335 či přestupku

Šu 339 tr. zák., či obou, nutno vycházeti z účelu a z tendence jednotlivých ustanovení zákona trestního, jimiž novorozeně jest chráněno, ježto pouhý doslov právě uvedených ustanovení zákonných sám o sobě s úplnou určitostí nedovoluje přesně tvrditi tu nebo onu eventualitu. V naznačeném směru přichází v úvahu ustanovení §§ 139, 144, 149, 335 a 339 tr. zák. Ustanoveními §§ 139, 144 a 149 tr. zák. jest chráněna integrita novorozeněte nebo plodu proti úmyslným jednáním. Takovéto jednání, vzhledem na zjištěný skutkový děj v tomto případě v úvahu však nepřichází. Proti kulposním trestným činům rodičky — manželské nebo nemanželské — poskytuje trestní zákon ochranu Šu 335 tr. zák. Takové kulposní jednání může záležeti v tom, že matka opomene něco, co by mohlo dítě zachrániti, nebo že se nepřesvědčí o tom, že dítě není snad, jak se domnívá, mrtvé, a že pak jednáním nějakým, proti mrtvole nezávadným, nastane smrt skutečně živého dítěte. O takovéto kulposní jednání se však tu nejedná, neboť obžaloba klade obžalované jen za vinu, že nezavolala při porodu k pomoci bábu, porodního pomocníka nebo nějakou počestnou ženu. Že by však opomenutím takovým, uvedeným v Šu 339 tr. zák. mohl býti spáchán přečin Šu 335 tr. zák., nelze uvésti v soulad se zákonem trestním, který kromě policejněprávního předpisu Šu 339 tr. zák. — jak to zejména plyne z ustanovení Šu 139 tr. zák. — nechtěl matce nemanželské, ať už jde o čin úmyslný neb o kulposní jednání neb opomenutí po porodu více povinností ukládati, než matce manželské. Jestliž § 339 stejně jako § 359 tr. zák. korrelátem Šu 134, 144 tr. zák., jenž má za účel, by zabránil trestním činům dle Šu 134, 139 a 144 tr. zák., pokud se týče by zajistil jich vypátrání a stíhání nebo aspoň k tomu přispíval. Trestný čin příkazový dle Šu 339 tr. zák. je tudíž docela jiné povahy než kulposní trestný čin Šu 335 tr. zák. Mezi Šem 335 a 339 tr. zák. je tudíž možným jen souběh reální a o tom zde mluvíti nelze zřetelem k činu, kladenému za vinu obžalované. Zmateční stížnost je proto v nepravu, především pokud se stanoviska Šu 281 čís. 9 a) tr. ř. spatřuje porušení, případně nesprávné použití zákona v tom, že napadeným rozsudkem byla obžalovaná sprostěna z obžaloby pro přečin dle Šu 335 tr. zák., je ale zároveň také neodůvodněna, pokud uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 5 Šu 281 tr. ř., vytýká rozsudku jednak vnitřní rozpor, záležející v tom, že jí byla sice obžalovaná uznána vinnou přestupkem dle Šu 339 tr. zák., spáchaným tím, že při svém slehnutí opomenula přivolatí pomoc, naznačenou v citovaném Šu, že se však v něm zároveň vylučuje, že novorozeně zahynulo vlastní její nedbalostí, jednak neúplnost, spočívající prý v tom, že v rozsudkových důvodech se neuvažuje a nezjišťuje, čím a kým byl nedostatek nutné pomoci při porodu zaviněn. S hlediska shora naznačeného správného názoru právního nemůže ani o jedné ani o druhé z těchto vad býti řeči, zároveň je ale nepřipadným i důraz, který klade stížnost na rozsudkové zjištění, dle něhož ve smyslu znaleckého posudku smrt dítěte nastala následkem onoho nedostatku pomoci, nutné při porodu.

Čís. 1214.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Požadování přemrštěné úplaty za uschování nábytku spadá pod**